

[Justitsministeren.]

skellige Spørgsmaal, som jeg godt kan sige et Par Bemærkninger om her, og det vil jeg derfor gøre.

Vedrørende Ændringen til § 121 spurgte det ærede Medlem Hr. Steincke og tillige andre Ordførere, hvilke Forhold der var tænkt paa, og om man kunde nævne Eksempler. Ja, jeg tror, at man vil kunne nævne en Række Eksempler. Det skal jeg ogsaa være villig til i Udvalget. Jeg kan her antyde et enkelt, nemlig dette, at en Politifuldmægtig oftere har ment at have Magt til, naar han var ude til Gilde, at suspendere Lukketidsbestemmelserne. Det er ikke saa forfærdelig en Forbrydelse, men Forseelsen er dog stor nok til, at han ikke kan blive ved at være Politifuldmægtig. (*Lannung*: Skal han saa være Sagfører?). Jeg vilde ikke anse det for forkert, om man lod ham blive Sagfører, idet hans Politifuldmægtigtid dog altsaa ikke skal kunne regnes med som Grundlag for hans Beskikkelse som Landsretssagfører. Jeg vil ikke anse ham for at være diskvalificeret paa en saadan Maade, at han ikke skulde kunne blive en endog meget dygtig Sagfører. En Forseelse som den omtalte er af en alvorlig tjenestemandsmæssig Karakter, men ikke af en alvorlig menneskelig Karakter, og derfor kan den paagældende, som sagt, godt blive en dygtig Sagfører, naturligvis stadig under den Forudsætning, at der ikke kan indvindes noget mod hans Vandel. Det er stadig en Hovedbetingelse.

Med Hensyn til Kriteriet for offentlig Beskikkelse, at Dommeren skal finde vedkommende Sagfører egnet, skal jeg bemærke, at vi i Ministeriet har tumlet en Del med dette Problem. Jeg er heller ikke alt for begejstret for Kriteriet, at han „findes egnet“. Vi har været inde paa, om man ikke kunde stille som Betingelse, at vedkommende skulde have været Sagfører i en Aarrække; det har jeg dog ikke følt mig særlig tiltalt af. Paa den anden Side mener jeg, at man maa have en Bremse, idet vi ellers ikke har nogen Garanti mod, at en Sagfører af ikke særlig heldig Kvalitet maaske kunde gøre sig en Forretning af at tilbyde sig rundt omkring til Folk som Forsvarer i deres Sager og paa denne Maade søge at blive beskikket for de paagældende. Sagførerstanden har altid været Modstander af Akkvisition; vi har altid ment, at Sagførers Dygtighed skal kunne tale for ham gennem hans Gerninger og ikke ved markskriferisk Reklame, Tomands Akkvisition el. lign., og her kan der maaske, hvis der bliver givet fuldstændig fri Bane, være Fare

for at enkelte Elementer, som ikke er særlig egnede til disse Opgaver, ved Underhaandsagitation skaffede sig Klienter i saadanne Sager. Derfor maa der være en eller anden Begrænsning, men jeg vil gerne drøfte Kriteriet i Udvalget, idet jeg gentager, at jeg heller ikke har været helt tilfreds med det foreslaaede. Skulde der kunne findes et bedre, vil jeg med Glæde tiltræde det.

Til det ærede Medlem Hr. Bjerre skal jeg bemærke, at jeg vil være meget betænkelig ved saa store Bødeforelæg, som man har i Norge, og i det hele taget tror jeg ikke, at man skal gaa højere end til det Beløb, der er nævnt i Lovforslaget. Forskellige Grunde kan tale derimod. I visse Tilfælde, naar der er Tale om Forseelser, der kræver større Bøde, vil Forseelsen ofte være af en mere alvorlig Karakter, og saa er det maaske at slippe lidt for let fra det, hvis man kan vedtage en Bøde; navnlig naar det drejer sig om mere velhavende Personer, vil det ofte have saa liden Virkning i præventiv Henseende at jeg tror, det vil være betænkeligt.

Om det er nødvendigt at foretage en Rettelse i Straffelovens § 55, er et Spørgsmaal, vi ogsaa kan drøfte i Udvalget.

Det har i Ministeriet ogsaa været overvejet at hæve Ankegrænsen, der nu er 60 Kr. Personlig er jeg ikke stemt for det, idet jeg af Erfaring fra min Virksomhed ved, at det ofte er meget ubehageligt for Folk at faa en Bøde under Ankegrænsen, hvorved de afskæres fra at faa en principiel Sag for en højere Instans. Jeg har været ude for et Tilfælde, hvor en Klient ligefrem har bedt om at faa en højere Bøde for at faa en principiel Afgørelse ved en højere Instans, men hvor Retten netop for at undgaa en saadan Anke har sat Bøden under Ankegrænsen.

Det ærede Medlem Hr. Malchau mente, at Forhøjelsen af Grænsen for Underretts-sager vil forøge Arbejdet for Underretterne i samme Grad, som Landsretternes Arbejde lettes, og det er rigtig nok. Det har selvfølgelig ogsaa været med i vore Overvejelser, men vi er kommet til det Resultat, at der ingen Betænkelighed er ved Forhøjelsen. Underretterne vil sikkert uden større Vanskelighed kunne overkomme Arbejdet, og jeg tror, at den nye Regel vil blive hilst med Tilfredshed af Underretsdommerne, selv om den skulde give dem lidt mere Arbejde. Det giver naturligvis forøget Interesse og Glæde ved Arbejdet, at der kommer Sager af større Værdi frem til Behandling og Afgørelse af dem.

Til det ærede Medlem Hr. Lannung